

SAMTAL MED NATTEN

Det är höst
och människan har åter blivit vis.
En klokhet surrad i de kedjor
som håller allting samman.
Vinden rister hårt
och plöjer med sin fåordiga kraft ner
det skarpa ljusets symmetri.
Och vid horisonten
rusar himmel och jord tillsammans
i ett landskap som plötsligt
blivit Annorlunda.
Du ser oceanen ovanför dig
som du själv skapat.
Torrskodd sträcker du dig ut
mot himmelens vattenliljor.

Du söker framtiden och finner
något som alltid funnits.
Något som krupit långt in
under den molande kylan
och som när rimfrostens vargflockar
etsar sig mot himmelens ögonglob
som i en törnrosasömn sover på tröskeln
till din egen dörr.
Förtrollade hjärtslag
som bankar hårt inåt.
Och viskar evighetens närvaro.

Det blir tyst
och stillhetens diamantljus
byter djup.
Polerat av månskuggans sammetsduk.
Och strax intill
inom dig hör du hasande steg.
Hur närd av en underlig tillit
där brutna harmonier dansar
i en bortglömd vind.
Någon vandrar ensam
bland skymningens kolbränder.
Du känner kylan komma krypande upp
som längs ett vindpinat träd
med en djupare värme.

Allt är tyst.
Endast en bäck porlar från himlen.
Som en urfågel fjättrad
i en tätande tomhet
ruvar solen på en benvit glöd.
I en värld där natt blivit dag
och som genom en målares bävande pensel
du söker en ringlande vandringsväg.
Allting som finns under dig
stiger in i en stor sal.
Och över bergen klär sig
ett ödsligt språk sakta
i rymdens tunika.